

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/71/2014
Identifikačné číslo spisu:	8013200943
Dátum vydania rozhodnutia:	13.09.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jarmila Urbancová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:8013200943.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Príbelskej, PhD. v právnej veci žalobcu TRUCKSPED Slovakia s.r.o., so sídlom Plavec 387, IČO: 36 470 864, právne zastúpenej: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., advokátskou kanceláriou so sídlom Kmeťova 26, Košice, proti žalovanému Národnému inšpektorátu práce, Masarykova 10, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného č. S/2013/02429 O-147/2013 z 15. augusta 2013, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/42/2013-44 z 3. apríla 2014, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 4S/42/2013-44 z 3. apríla 2014 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. S/2013/02429 O-147/2013 z 15. augusta 2013, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu práce Nitra č.k.: 138-I/12/práv. z 5. júna 2013, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 1 700,- € podľa § 37 ods. 3 písm. h/ zákona č. 462/2007 Z.z. o organizácii pracovného času v doprave a o zmene a doplnení zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o organizácii pracovného času v doprave“) a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) za nesplnenie povinností ustanovených v čl. 10 ods. 5 písm. a/ bod ii) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizácii niektorých právnych predpisov v sociálnej oblasti, ktoré sa týkajú cestnej dopravy, ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a zrušuje nariadenie Rady (EHS) č. 3820/85 (ďalej len „nariadenie“) v tom, že dopravný podnik - účastník konania nezabezpečil uchovanie

údajov z vozidlovej jednotky vozidla ev.č. Z. XXX V. za kontrolované obdobie od 01.05.2012 do 31.07.2012 po dobu najmenej 12 mesiacov od ich zaznamenania a v čase výkonu inšpekcie práce na požiadanie inšpektora práce nepredložil tieto údaje.

Krajský súd v Bratislave v medziach žaloby preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj konanie, ktoré predchádzalo vydaniu rozhodnutia a konštatujúc bezdôvodnosť žaloby dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutia sú správne a zákonné.

K námietke žalobcu, ktorý považoval skutočnosť, že nepredložil inšpektorovi práce požadované údaje za spornú, krajský súd s poukazom na nariadenie v spojení s § 37 ods. 3 písm. h/ zákona o organizácii pracovného času v doprave uviedol, že povinnosťou žalobcu bolo požadované údaje stiahnuté z vozidlovej jednotky vozidla ev.č. Z. XXX V. za kontrolované obdobie od 01.05.2012 do 31.07.2012 nielen stiahnuť, ale predovšetkým uchovať po dobu najmenej 12 mesiacov po ich zaznamenaní a predložiť ich na žiadosť inšpektora práce. Skutočnosť, že vytýkaný nedostatok spočívajúci v nepredložení požadovaných údajov z vozidlovej jednotky za kontrolované obdobie máj až júl 2012 bol žalobcovi známy, podľa krajského súdu preukazuje jednak osobné prevzatie a prerokovanie protokolu č. IPV-15-02-2.3/P-E24,27,A25-12 dňa 05.11.2012 splnomocneným zástupcom žalobcu, ktorý bol oboznámený so zistenými nedostatkami, ako aj doručenka o prevzatí dodatku č. 1 k predmetnému protokolu, v ktorom tieto nedostatky odstránené neboli. Žalobca aj napriek tejto vedomosti uvedený nedostatok neodstránil a požadované údaje inšpektorovi práce nepredložil, čím si podľa krajského súdu nesplnil svoju zákonnú povinnosť. Krajský súd sa stotožnil s vyjadrením povereného zástupcu žalovaného na pojednávaní konanom 03.04.2014, že v prospech záveru o nesplnení si zákonnej povinnosti žalobcu svedčí aj to, že archiváciu a uchovanie požadovaných údajov nezabezpečil aj prostredníctvom iného externého zálohového zariadenia.

Z predloženého administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu a administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že žalobca sa porušenia § 37 ods. 3 písm. h/ zákona o organizácii pracovného času v doprave v spojení s čl. 10 ods. 5 písm. a/ bod ii) nariadenia dopustil tak, ako je uvedené v odôvodnení predmetných rozhodnutí. Porušenie jeho povinností bolo prvostupňovým správnym orgánom riadne a dôsledne zadokumentované a náležitým spôsobom odôvodnené. Krajský súd sa stotožnil so závermi žalovaného aj pokiaľ ide o zákonnosť a správnosť pri rozhodovaní o výške pokuty, keď správny orgán prihliadol na všetky relevantné skutočnosti (veľkosť zamestnávateľa, druh zistených nedostatkov, výška zákonom stanovených pokút) a po ich posúdení dospel k záveru, že tieto odôvodňujú uloženie pokuty na dolnej hranici určenej zákonom.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca podľa § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ OSP a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj prvostupňové správne rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

V dôvodoch svojho odvolania namietal, že ako v samotnom správnom konaní, tak aj v súdnom konaní niekoľkokrát poukazoval na skutočnosť, že k porušeniu uvedených predpisov nedošlo, pretože žalobca predmetné údaje uchovával, a to na špeciálnom USB-kľúči - download key, ktorý na takýto účel slúžil, a zároveň tvrdil, že spomínané údaje inšpektorovi práce poskytol riadne, včas a v celom rozsahu tak, ako si ich vyžiadal.

Zotrval na svojom tvrdení, že inšpektor práce, ktorý v tom čase vykonával predmetnú inšpekciu, tieto riadne uchované a predložené údaje zo špeciálneho pamäťového zariadenia vymazal, bez vedomosti žalobcu, či už k tomu došlo náhodne alebo úmyselne. K uvedeným skutočnostiam žiadal vypočúť spomínaného inšpektora, ktorý za zničenie uchovaných údajov zodpovedá a taktiež zamestnanca

spoločnosti CAIS, ktorý by jednoznačne potvrdil, že na predmetnom kľúči sa požadované údaje nachádzali.

Považoval výklad nariadenia, ktoré si osvojil súd pri posudzovaní napadnutého postupu žalovaného a prvostupňového správneho orgánu za extenzívny a svojvoľný, nakoľko nariadenie neustanovuje spôsob ani podrobnosti pre uchovávanie požadovaných údajov.

Súdu dal do pozornosti gramatický výklad pojmu „uchovávať“, pod ktorým je možné rozumieť fyzický prenos určitého objektu, v uvedenom prípade dát, na iné zariadenie a následné ponechanie týchto dát na tomto zariadení po určitú dobu. Ďalej pojem „uchovávať“ podľa žalobcu neobsahuje v sebe povinnosť vytvoriť niekoľkonásobnú zálohu požadovaných údajov, takéto opatrenie môže byť len odporúčané z dôvodov krádeže i náhodných udalostí v prevádzke zamestnávateľa, ktorých dôsledkom môže byť strata a zničenie externých zariadení.

Žalobca namietal, že je v absolútnom rozpore so základnými zásadami spravodlivosti, aby osoba, ktorá je kontrolovaná bola sankcionovaná pre pochybenie spôsobené osobou kontrolujúcou. Mal za to, že ak by k výmazu predmetných údajov zo strany inšpektora nedošlo, požadované údaje by boli žalobcom dodnes uchované. Uvedené skutočnosti podľa žalobcu nie sú jednoznačne preukázané, len z dôvodu, že tak inšpektorát práce, ako aj žalovaný a krajský súd žalobcom navrhnuté dôkazy odmietli vykonať.

V závere svojho odvolania poukazoval na judikatúru Najvyššieho súdu SR, ako aj judikatúru Ústavného súdu SR, predovšetkým Nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. ÚS 231/2010 z 25.08.2010, v ktorom súd vyslovil právny názor ohľadom skutkovo podobného prípadu, keď uviedol, že „Procesný postup správnych orgánov preto predstavoval protiústavný zásah do označeného základného práva, pretože účastníkovi konania objektívne znemožnil využiť jeho oprávnenia byť prítomný pri prerokovaní veci (vrátane dokazovania), predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázky, využívať právnu pomoc v konaní alebo uplatniť opravné prostriedky, a z hľadiska konania ako celku by ho postavil do podstatne nevýhodnejšej pozície.

Uloženie pokuty je administratívno-procesnou sankciou pre účely vymáhania určitej procesnej povinnosti, a preto je súčasne i aktom donucovacej povahy. Má predovšetkým majetkové zameranie umožňujúce vynútiť určitú ujmu na majetku dotknutých subjektov a popri tom sa dotýka i iných stránok spojených s potrebou a súčasne i právom vlastniť majetok. Pokuty ukladané správnymi orgánmi v správnom konaní a pri výkone kontrolnej činnosti sú okrem toho svojou povahou všeobecne spôsobilé zasiahnuť do základných práv príslušného subjektu, a to s ohľadom na ich výšku a možnosť ich opakovaného ukladania. Závažnosť ich dopadu je o to výraznejšia, že môžu byť ukladané na základe voľného uváženia správneho alebo kontrolného orgánu, resp. jeho aparátu, čím nie je vylúčený ich prípadný diskriminačný a aj subjektívny efekt voči rôznym právnym subjektom. Okrem toho ich možno ukladať i opakovane dovtedy, kým nebude dosiahnutý sledovaný cieľ (riadny priebeh konania), čo znamená, že v danom prípade sa neprihliada ani na princíp ne bis in idem.

V danom prípade je preto ústavný súd toho názoru, že najvyšší súd neakceptovaním procesných práv sťažovateľky, ktoré nemohla uplatniť v konaní pred správnymi orgánmi, porušil jej základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku nálezu).“

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu z 10. júla 2014 navrhol, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil, stotožniac sa v plnom rozsahu s jeho odôvodnením.

K tvrdeniam žalobcu obsiahnutých v odvolaní žalovaný uviedol, že z dôkazového materiálu (najmä žiadosti o predloženie dokladov z 12.09.2012, protokolu o výsledku inšpekcie práce č. IPV-15-02-2.3/P-E24,27,A25-12 z 05.11.2012 v znení dodatku č. 1 z 22.11.2012 a vyjadrení žalobcu do protokolu a k priebehu správneho konania) vyplýva jednoznačný záver o tom, že účastník konania porušil povinnosť zabezpečiť uchovanie údajov z vozidlovej jednotky vozidla ev. č. SL645AT za kontrolované obdobie od 01.05.2012 do 31. 07.2012 po dobu najmenej 12 mesiacov od ich zaznamenania a v čase výkonu

inšpekcie práce na požiadanie inšpektora práce predložiť tieto údaje.

Uviedol, že inšpektorovi práce boli 06.11.2012 doručené digitálne údaje z karty vodiča A. H. Z vozidlovej jednotky vozidla Z. boli predložené údaje za obdobie od 01.09.2012 do 05.11.2012. Zamestnávateľ však nedoložil údaje z vozidlovej jednotky za kontrolované obdobie máj až júl 2012. K vodičovi Z. Z. zamestnávateľ nepredložil žiadne údaje z karty vodiča. Na základe týchto skutočností inšpektor práce vypracoval Dodatok k protokolu č. 1 zo dňa 22.11.2012, ktorý bol účastníkovi konania doručený poštou 26. 11. 2012. Žalobca už po doručení dodatku č. 1 k protokolu a po ukončení inšpekcie práce ďalšie doklady a údaje nepredložil.

Na základe uvedeného žalovaný podotkol, že žalobca bol preukázateľne písomne informovaný o vytýkanom nedostatku už od 26. 11. 2012, pričom až do doručenia oznámenia o začatí správneho konania (teda cca 4 mesiace) uvedený nedostatok akceptoval, resp. na uvedený nedostatok nijako nereagoval.

Podotkol, že žalobca ako zamestnávateľ bol povinný zabezpečiť uchovanie údajov zo záznamovej jednotky vozidla, teda aj vozidla ev.č. Z. XXX V. minimálne 12 mesiacov po ich zaznamenaní; čo preukázateľne nevykonával. V čase prerokovania protokolu a v čase, kedy predkladal dodatočné údaje (5. a 6.11.2012) neuplynulo ešte 12 mesiacov od zaznamenania údajov zo záznamovej jednotky vozidla ev. č. Z za kontrolované obdobie máj až júl 2012. Žalobca tieto vyžiadané údaje inšpektorovi práce nepredložil.

Dodal tiež, že v zmysle ustanovenia 51.1 ods. 4 Nariadenia Komisie (EÚ) č. 581/2010 z 1. júla 2010 týkajúcej sa maximálnych lehôt na ukladanie relevantných údajov z jednotiek vozidla a z kariet vodiča sa relevantné údaje musia ukladať tak, aby sa žiadne údaje nestratili.

Žalovaný nepovažoval vypočutie inšpektora práce, ani navrhovaného svedka (nešpecifikovaného pracovníka firmy Cais, ktorý údajne sťahoval údaje na kľúč), za dôvodné, nakoľko už uvedenie písomného nedostatku v protokole o výsledku inšpekcie práce č. IPV-15-02-2.3/P-E24,27,A25-12 z 05.11.2012 v znení dodatku č. 1 z 22.11.2012 a jeho doručenie žalobcovi bolo v rozpore s tvrdeniami žalobcu o tom, že inšpektor práce ústne potvrdil, že všetky údaje sú v poriadku, nakoľko neboli. Žalovaný tiež odmietal argumentáciu žalobcu o tom, že inšpektor práce selektívne vymazal požadované údaje a pokladal ju za účelovú.

Zotrval na názore, že napadnuté rozhodnutie žalovaného i rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, ktoré bolo predmetom preskúmania zo strany súdu, je legitímne, vychádzajúce zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Oba správne orgány dôsledne vyhodnotili skutočnosti zistené počas výkonu inšpekcie práce a zároveň sa vysporiadali aj s argumentáciou žalobcu.

Nakoľko odvolacie konanie bolo začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok, v súlade s ustanovením § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku postupoval Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa doterajších predpisov (Občiansky súdny poriadok) a ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk <. (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSPv spojení s § 246c ods. 1 vety prvej OSP a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy podľa § 244 ods. 1 OSP. Súd skúma, či žalobou napadnuté rozhodnutie je v súlade s právnym poriadkom SR a zákonnosť postupu správnych orgánov.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal

zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje. Najvyšší súd sa oboznámil s obsahom protokolu č. IPV-15-02-2.3/P-E24,27,A25-12 z 05.11.2012 o výsledku inšpekcie práce vykonanej u žalobcu podľa § 7 ods. 3 písm. a/ v nadväznosti na § 13 ods. 2 a § 14 zákona o inšpekcii práce v nadväznosti na § 34 ods. 1 písm. b/ zákona o organizácii pracovného času v doprave v období od 12.09.2012 do 02.11.2012, v ktorom boli uvedené zistené nedostatky. Protokol bol 05.11.2012 osobne prerokovaný so splnomocneným zástupcom žalobcu T.V., ktorý k zisteným nedostatkom uviedol, že nedodanie požadovaných dokladov vodiča A. H. a vozidla Z. XXX V. bolo spôsobené neprítomnosťou vozidla na Slovensku od začiatku inšpekcie. Keďže sa v tom čase už vozidlo nachádzalo na Slovensku, deklaroval, že požadované doklady doloží do 07.11.2012. Čo sa týka vodiča Z. Z., požadované doklady nemohol dodať z dôvodu, že menovaný vodič nechcel dať stiahnuť údaje z jeho karty pri skončení pracovného pomeru, keď odovzdával vozidlo. Vyjadrenie splnomocneného zástupcu žalobcu vzal inšpektor práce na vedomie. Inšpektorovi práce boli 06.11.2012 doručené digitálne údaje z karty vodiča A. H. a z vozidlovej jednotky Z. XXX V., na základe čoho bol 22.11.2012 vypracovaný dodatok č. 1 k protokolu č. IPV-15-02-2.3/P-E24,27,A25-12 z 05.11.2012. V dodatku boli zapracované všetky údaje predložené žalobcom, v dôsledku ktorých došlo aj k prepracovaniu a zmene jednotlivých bodov protokolu. Keďže však žalobca nepredložil údaje z vozidlovej jednotky za kontrolované obdobie máj až júl 2012 ani údaje z karty vodiča Z. Z., nedostatky v tomto smere neodstránil. Dodatok bol žalovanému doručený do vlastných rúk 26.11.2012.

Žalobcovi bolo listom z 27.03.2013 oznámené začatie správneho konania č. P.: 98/2013-Z vo veci uloženia pokuty zamestnávateľovi podľa § 37 ods. 3 písm. h/ zákona o organizácii pracovného času v doprave z dôvodov uvedených v protokole č. IPV-15-02-2.3/P-E24,27,A25-12 zo dňa 05.11.2012 v bode V) B) 13. a V) B) 14. spolu vo výške 1 700,- €. Oznámenie bolo žalobcovi doručené do vlastných rúk 02.04.2013. Žalobca sa k oznámeniu o začatí správneho konania vyjadril listom z 03.04.2013, v ktorom namietal, že požadované doklady (údaje z digitálnej karty vodiča A. H. a z vozidlovej jednotky Z. XXX V.) predložil 06.11.2012 osobne inšpektorovi práce Ing. H., čo potvrdil na prvej strane dodatku č. 1. Uviedol, že kľúč, na ktorý sťahuje údaje, doručil inšpektorovi práce, ktorý ho pred ním otvoril a potvrdil, že požadované údaje sa na ňom nachádzajú. Keďže bolo pred koncom pracovnej doby, žalobca mu dôveroval a kľúč mu nechal. Nemohol však vedieť, že Ing. H. nevie s kľúčom zaobchádzať a že údaje vymaže. Bol spokojný, že je všetko v poriadku, preto keď mu bola dňa 02.04.2013 doručená pokuta, bol zhrozený. Hneď reagoval a pátral, kde sa stala chyba a prišiel na to, že na kľúči sú vymazané všetky údaje aj z ostatných vozidiel, čo podľa neho len potvrdzuje to, že Ing. H. to asi vymazal, lebo ostatné vozidlá boli predtým skontrolované a teraz na kľúči nie sú, čo mu môže potvrdiť aj pracovník firmy CAIS, ktorý mu to na kľúč sťahoval. K vodičovi Z. Z. uviedol, že požadované doklady nemôže dodať z dôvodu, že menovaný mu nechcel dať stiahnuť údaje z jeho karty pri skončení pracovného pomeru. Navrhol, aby inšpektor práce vyzval konkrétnych vodičov na predloženie požadovaných údajov za účelom odstránenia zistených nedostatkov a prípadne ich aj sankcionoval.

Rozhodnutím č.k. P: 98/2013-R S/3114/11776/13 z 31.05.2013 Inšpektorát práce Prešov ako prvostupňový orgán podľa § 7 ods. 3 písm. i/ zákona o inšpekcii práce uložil žalobcovi pokutu vo výške 1 700,- € podľa § 37 ods. 3 písm. h/ zákona o organizácii pracovného času v doprave a § 46 správneho poriadku za nespĺnenie povinností ustanovených v čl. 10 ods. 5 písm. a/ bod ii) nariadenia v tom, že dopravný podnik nezabezpečil uchovanie údajov z vozidlovej jednotky vozidla ev. č. Z. XXX V. za kontrolované obdobie od 01.05.2012 do 31.07.2012 po dobu najmenej 12 mesiacov od ich zaznamenania a v čase výkonu inšpekcie práce na požiadanie inšpektora práce nepredložil tieto údaje. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že u účastníka konania prebiehala v období od 12.09.2012 do 02.11.2012 inšpekcia práce zameraná okrem iného aj na kontrolu sociálnej legislatívy v oblasti dopravy, pričom bolo určené kontrolované obdobie máj až júl 2012. O tejto skutočnosti bol účastník konania informovaný aj tým, že 14.09.2012 mu bolo doručené vyžiadanie dokladov s presným zoznamom dokladov, okrem iného boli od neho vyžiadané aj záznamové listy, resp. údaje z digitálnych záznamových zariadení vozidiel a kariet všetkých vodičov za obdobie máj až júl 2012 v elektronickej podobe a denný záznam vedenia motorového vozidla, tzv. stazka za obdobie máj až júl 2012. Osobne bola s T. S. 20.09.2012 spísaná zápisnica o podaní informácie, kde uviedol zoznam 5 vozidiel

spoločnosti a mená ich vodičov. V závere záznamu uviedol, že záznamové listy (tachografové kotúče), digitálne údaje z vozidlových jednotiek a kariet vodičov doloží do 03.10.2012. Napriek vyžiadaniu inšpektorov práce neboli do vypracovania protokolu predložené záznamové listy, resp. údaje z kariet vodičov v elektronickej podobe za obdobie máj až júl 2012 týkajúce sa A. H. a Z. Z., údaje z digitálneho zariadenia vozidla ev. č. Z. XXX V. a denný záznam vedenia motorového vozidla, tzv. stazka za obdobie máj až júl 2012 vozidiel ev.č. Z. XXX V., Z. XXX V., Z. XXX V. a Z. XXX V.. Žalobca 06.11.2012 predložil správnomu orgánu údaje z karty vodiča A. H. a údaje z vozidlovej jednotky vozidla ev.č. Z. XXX V.. Údaje z vozidlovej jednotky vozidla ev.č. Z. XXX V. mu za kontrolované obdobie od mája 2012 do júla 2012 predložené neboli, boli mu predložené až údaje za obdobie od septembra 2012 do 05.11.2012. Žalobca ako zamestnávateľ bol povinný zabezpečiť uchovanie údajov zo záznamovej jednotky vozidla, teda aj vozidla ev. č. Z minimálne 12 mesiacov po ich zaznamenaní, čo však preukázateľne nevykonával. V čase prerokovania protokolu a v čase, kedy dodatočne predkladal údaje (05. a 06.11.2012) neuplynulo ešte 12 mesiacov od zaznamenania údajov zo záznamovej jednotky vozidla ev.č. Z. XXX V. za kontrolované obdobie máj až júl 2012. Žalobca ako zamestnávateľ vyžiadané údaje inšpektorovi práce nepredložil. Pri rozhodovaní o výške pokuty správny orgán opakovanie prihladal na všetky zistené skutočnosti a pokutu navrhol v minimálnej možnej výške 1 700,- €.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím č. S/2013/02429 O-147/2013 z 15.08.2013 tak, že podľa § 59 správneho poriadku odvolanie žalobcu zamietol a rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov č.k. P: 98/2013-R S/3114/11776/13 z 31.05.2013 potvrdil. Vo vzťahu k namietanému tvrdeniu účastníka konania, že uvedené údaje sa nachádzali na špeciálnom kľúči, ktorý prevzal inšpektor práce, resp. na margo tvrdenia, že inšpektor práce tento kľúč otvoril a ústne potvrdil, že požadované údaje sa na ňom nachádzajú, mal odvolací správny orgán za to, že na uvedenom kľúči sa nachádzali údaje z vozidlovej jednotky vozidla ev.č. Z. XXX V., avšak len za obdobie od 01.09.2012 do 05.11.2012, pričom kontrolované obdobie od mája do júla 2012 sa na uvedenom kľúči nenachádzalo. Táto skutočnosť bola uvedená aj v dodatku č. 1 k protokolu zo dňa 22.11.2012, na čo účastník konania nijako nereagoval.

V posudzovanom správnom konaní postupovali správne orgány podľa zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa zákona č. 462/2007 Z.z. o organizácii pracovného času v doprave a o zmene a doplnení zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 309/2007 Z.z. a podľa príslušných ustanovení Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizácii niektorých právnych predpisov v sociálnej oblasti, ktoré sa týkajú cestnej dopravy, ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a zrušuje nariadenie Rady (EHS) č. 3820/85.

Podľa § 7 ods. 3 písm. a/ zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) inšpektorát práce zabezpečuje vykonávanie inšpekcie práce v rozsahu ustanovenom v § 2 ods. 1 a vykonávanie dohľadu, najmä dozerá, či požiadavkám ochrany práce zodpovedajú

1. výber, umiestnenie, usporiadanie, používanie, udržiavanie a kontrola pracoviska, pracovného prostredia, pracovných prostriedkov, ochranných prostriedkov, chemických faktorov, fyzikálnych faktorov, biologických faktorov, faktorov ovplyvňujúcich psychickú pracovnú záťaž a sociálnych opatrení a
2. pracovné postupy, pracovný čas, organizácia ochrany práce a systém jej riadenia.

Podľa § 7 ods. 3 písm. i/ zákona o inšpekcii práce inšpektorát práce rozhoduje o uložení pokút podľa § 19, 20 a osobitného predpisu.

Podľa § 13 ods. 2 zákona o inšpekcii práce, v prípade zistenia nedostatkov u kontrolovaného zamestnávateľa alebo kontrolovanej fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, je

inšpektor práce povinný vypracovať protokol a ten prerokovať so zamestnávateľom alebo ním povereným zamestnancom, alebo s fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom. Inšpektor práce je povinný pri vypracúvaní protokolu prihliadať na vyjadrenia a doklady uplatnené alebo predložené kontrolovaným zamestnávateľom alebo kontrolovanou fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, počas výkonu inšpekcie práce do prerokovania protokolu.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o inšpekcii práce protokol obsahuje označenie príslušného inšpektorátu práce, meno a priezvisko inšpektora práce, ktorý vykonal inšpekciu práce, označenie kontrolovaného zamestnávateľa alebo kontrolovanej fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, miesto a čas vykonania inšpekcie práce, predmet inšpekcie práce, zistené porušenia predpisov a záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv, podpis a vyjadrenie zamestnávateľa alebo ním povereného zamestnanca, alebo fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, k zisteným porušeniam predpisov a záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv a k ďalším skutočnostiam uvedeným v protokole, stanovisko inšpektora práce k tomuto vyjadreniu, dátum vypracovania a dátum prerokovania protokolu, podpis inšpektora práce a odtlačok pečiatky. Protokol obsahuje aj vyjadrenie právnickej osoby alebo fyzickej osoby ku skutočnostiam uvedeným v protokole, ktoré sa jej týkajú, ak ide o vyšetrovanie udalosti uvedenej v § 7 ods. 3 písm. b/. Ak bolo zistené porušenie zákazu nelegálnej práce alebo nelegálneho zamestnávania, protokol obsahuje aj čas, keď bolo porušenie zákazu nelegálnej práce alebo nelegálneho zamestnávania zistené, a ak boli preukázané, aj dohodnutú mzdu a dobu trvania nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania.

Podľa § 14 ods. 2 zákona o inšpekcii práce v protokole inšpektor práce navrhne opatrenia podľa § 12 ods. 2 písm. a/, uloží opatrenia podľa § 12 ods. 2 písm. b/, c/, g/, h/ a i/ a uloží povinnosť kontrolovanému zamestnávateľovi alebo kontrolovanej fyzickej osobe, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom,

- a) prijať opatrenia na odstránenie zistených porušení predpisov a záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv a ich príčin,
- b) doručiť inšpektorátu práce v určenej lehote písomnú správu o splnení opatrení na odstránenie zistených porušení predpisov a záväzkov vyplývajúcich z kolektívnych zmlúv a ich príčin.

Podľa § 14 ods. 3 zákona o inšpekcii práce inšpektor práce

- a) po posúdení písomného vyjadrenia kontrolovaného zamestnávateľa alebo kontrolovanej fyzickej osoby, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, doručeného v lehote určenej inšpektorom práce, vyhotoví dodatok k protokolu, v ktorom uvedie toto vyjadrenie a svoje stanovisko k nemu; dodatok k protokolu je súčasťou protokolu,
- b) aj bez návrhu opraví v protokole chyby v písaní, počítaní a iné zrejmé nesprávnosti; o oprave upovedomí kontrolovaného zamestnávateľa alebo kontrolovanú fyzickú osobu, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom.

Podľa § 14 ods. 4 zákona o inšpekcii práce protokol sa považuje za prerokovaný aj vtedy, ak sa zamestnávateľ alebo ním poverený zamestnanec, alebo fyzická osoba, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom, odmietne oboznámiť s protokolom, písomne sa k nemu vyjadriť alebo ho podpísať; táto skutočnosť musí byť uvedená v protokole.

Podľa § 14 ods. 5 zákona o inšpekcii práce jedno vyhotovenie protokolu inšpektorát práce doručí kontrolovanému zamestnávateľovi alebo kontrolovanej fyzickej osobe, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom. Jedno vyhotovenie protokolu z vyšetrenia príčiny vzniku pracovného úrazu, ktorým bola spôsobená smrť alebo ťažká ujma na zdraví, choroby z povolania alebo ohrozenia chorobou z povolania, inšpektorát práce doručí aj zamestnancovi, ktorý utrpel tento pracovný úraz, u ktorého vznikla choroba z povolania alebo ktorý je ohrozený chorobou z povolania; ak zamestnanec v dôsledku pracovného úrazu zomrel, jedno vyhotovenie protokolu z vyšetrenia príčiny vzniku pracovného úrazu inšpektorát práce doručí blízkej osobe^{21a)} tohto zamestnanca, ak o to požiada.

Podľa § 14 ods. 6 zákona o inšpekcii práce na vypracovanie záznamu o výsledku inšpekcie práce sa

primerane použije odsek 1. Jedno vyhotovenie záznamu o výsledku inšpekcie práce inšpektorát práce doručí kontrolovanému zamestnávateľovi alebo kontrolovanej fyzickej osobe, ktorá je podnikateľom a nie je zamestnávateľom.

Podľa § 6 ods. 1 písm. b/ Národný inšpektorát práce je odvolacím orgánom vo veciach, v ktorých v prvom stupni rozhodol inšpektorát práce.

Podľa § 21 ods. 3 zákona o inšpekcii práce na konanie podľa § 4 písm. e/, § 6 ods. 1 písm. b/, d/ a e/, § 7 ods. 3 písm. písm. d/, e/, i/ a t/, ods. 8 písm. b/ a ods. 9, § 12 ods. 2 písm. d/ až f/, § 19 a 20 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní,²⁶) ak tento zákon neustanovuje inak. Všeobecné predpisy o správnom konaní sa nevzťahujú na vydanie oprávnenia, preukazu, osvedčenia a povolenia podľa tohto zákona.

Podľa § 37 ods. 3 písm. h/ zákona o organizácii pracovného času v doprave inšpektorát práce uloží zamestnávateľovi alebo dopravnému podniku pokutu od 50 000,- Sk do 500 000,- Sk, ak poruší iné povinnosti ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Podľa § 37 ods. 6 zákona o organizácii pracovného času v doprave inšpektorát práce pri ukladaní pokuty prihliada najmä na závažnosť porušenia povinnosti z hľadiska zaistenia bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci vodiča, na kategóriu dopravného podniku v systéme hodnotenia rizikovosti dopravných podnikov a na to, či ide o prvé alebo o opakované porušenie povinnosti.

Osobitným predpisom, na ktorý odkazuje § 37 ods. 3 písm. h/ zákona o organizácii pracovného času v doprave je v danom prípade Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizácii niektorých právnych predpisov v sociálnej oblasti, ktoré sa týkajú cestnej dopravy, ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a zrušuje nariadenie Rady (EHS) č. 3820/85.

Podľa čl. 10 ods. 5 písm. a/ bodu ii) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 o harmonizácii niektorých právnych predpisov v sociálnej oblasti, ktoré sa týkajú cestnej dopravy, ktorým sa menia a dopĺňajú nariadenia Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a zrušuje nariadenie Rady (EHS) č. 3820/85, dopravný podnik, ktorý používa vozidlá vybavené záznamovým zariadením v súlade s prílohou IB nariadenia (EHS) č. 3821/85, ktoré patria do rozsahu pôsobnosti tohto nariadenia zabezpečí, aby sa všetky údaje stiahnuté z vozidlovej jednotky a z karty vodiča uchovávali po dobu najmenej dvanástich mesiacov po ich zaznamenaní a aby boli tieto údaje na žiadosť inšpekčného úradníka prístupné priamo alebo na diaľku z priestorov podniku.

Podľa čl. 1 ods. 4 Nariadenia Komisie (EÚ) č. 581/2010 z 1. júla 2011 týkajúce sa maximálnych lehôt na ukladanie relevantných údajov z jednotiek vozidla a z kariet vodiča, relevantné údaje sa musia ukladať tak, aby sa žiadne údaje nestratili.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V ustanovení § 3 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. Jednou z nich je zásada zákonnosti (§ 3 ods. 1). Z uvedenej zásady vyplýva, že správne orgány sú v konaní a pri rozhodovaní povinné postupovať v súlade s Ústavou SR, zákonmi a ostatnými právnymi predpismi.

Ďalšou základnou zásadou správneho konania je zásada materiálnej pravdy, na základe ktorej rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci. Táto zásada je zakotvená nielen v § 3 ods. 4 správneho poriadku, ale je premietnutá aj v jeho ďalších ustanoveniach (§ 32 ods. 1, § 46, § 47 ods. 3). Z obsahu predmetnej zásady vyplýva, že správny orgán (platí to aj pre odvolací orgán) je povinný vykonávať dokazovanie tak, aby boli náležite objasnené všetky rozhodujúce okolnosti dôležité pre posúdenie veci (úplnosť zistenia). Správny orgán musí zabezpečiť, aby skutkové zistenia, ktoré vyplývajú z vykonaného dokazovania čo najviac zodpovedali skutočnosti (presnosť zistenia). Je však právom správneho orgánu, ktorý vedie konanie rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná a rovnako spadá pod úvahu správneho orgánu rozhodnúť, či určitý dôkaz nepovažuje za dôvodné vykonať. (§ 32 správneho poriadku).

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Na základe uvedeného nemožno považovať za pochybenie správneho orgánu, pokiaľ správny orgán, ktorý má za to, že už vykonané dôkazy predstavujú dostatočný podklad pre náležité zistenie skutkového stavu v súlade so zásadou materiálnej pravdy, zdôvodniac svoj postup, odmietne vykonanie dôkazu navrhovaného žalobcom, keďže tento buď vôbec nesmeruje k preukázaniu správnosti tvrdení žalobcu alebo uvedeným postupom ani nemožno relevantne dané tvrdenie preukázať. Najvyšší súd preto nepovažoval návrhy žalobcu na vypočutie ďalších svedkov za stavu dostatočne zisteného skutkového stavu pre rozhodnutie správneho orgánu za opodstatnené.

Najvyšší súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. Hodnotenie dôkazov patrí výlučne do ich právomoci, pričom v tomto postupe ani odvolací súd nezistil pochybenie. Napadnuté rozhodnutie žalovaného je aj náležite odôvodnené.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosti a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a s ktorými sa stotožnil aj krajský súd, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru najvyššieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu veci.

Žalobca v odvolaní podľa názoru najvyššieho súdu neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa krajský súd nebol podrobne vysporiadal a ktorými by bol preukázal konkrétne porušenie alebo ohrozenie jeho subjektívnych práv, alebo preukázal, že správne orgány svojim postupom porušili základné zásady správneho konania a že by pri hodnotení nimi vykonaných dôkazov porušili ustanovenie § 34 ods. 5 správneho poriadku.

Najvyšší súd rovnako ako krajský súd považoval obranu žalobcu, ktorou namietal, že svoju povinnosť uchovať údaje stiahnuté z vozidlovej jednotky vozidla ev. č. Z. XXX V. po dobu najmenej 12 mesiacov po ich zaznamenaní a predložiť ich na žiadosť inšpektora práce neporušil a požadované údaje za kontrolované obdobia inšpektorovi Ing. H. predložil, pričom k strate údajov došlo zavinením samotného inšpektora, ktorý ich vymazal, za účelovú a uvedené tvrdenia za nepodložené. Za daných okolností je potrebné konštrukciu tvrdení žalobcu odmietnuť ako nedôvodnú.

Žalobca svojimi námietkami nespochybnil náležité zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi vyplývajúce z dôkazového materiálu (najmä žiadosti o predloženie dokladov z 12.09.2012, protokolu o výsledku inšpekcie práce č. IPV-15-02-2.3/P-E24,27,A25-12 z 05.11.2012 v znení dodatku č. 1 z

22.11.2012 a vyjadrení žalobcu do protokolu a k priebehu správneho konania), z ktorých vyplýva jednoznačný záver o tom, že účastník konania porušil povinnosť zabezpečiť uchovanie údajov z vozidlovej jednotky vozidla ev. č. Z. XXX V. za kontrolované obdobie od 01.05.2012 do 31.07.2012 po dobu najmenej 12 mesiacov od ich zaznamenania a v čase výkonu inšpekcie práce na požiadanie inšpektora práce predložiť tieto údaje.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú opodstatnené. Preto stotožniac sa s právnym posúdením veci krajským súdom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré zároveň poukazuje, napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP a § 246c OSP. Žalobca nemal úspech vo veci, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.